

Európai falu

VISSZHANG - LIII. évfolyam 9. szám, 2009. február 27.

A ház előtt, az udvaron nagy tűz égett, körülötte nyolcvan-száz helybeli roma, túlnyomórészt férfi, fiatal vagy középkorú meg néhány pesti értelmiségi, két parlamenti képviselő, egy Új Generáció-elnök. Bent a házban családtagok, rokonok. Asszonyok ülnek az asztal körül, látom az ablakon át, amikor a mécseseket a párkányra tesszük. Tévéstábok, kicsit távolabb rendőrök.

Kétségbeesés, megalázottság, fájdalom. Elhagyott tömeg. Senki nem szól hozzá, se kormány, se ellenzék, se polgármester, se pap. Maga maradt, mint egy kivert gyerek, magatehetetlenül ácsorog, butaságokat beszél. Olyasmit például, hogy minden cigány családnak egy magyar családnak kelljen meghalnia. De mintha maga sem gondolná komolyan, máskülönben nemigen álldogálhatnék ott közöttük, az udvar közepén, jómódú, hosszú kabátos fehér emberként. Nem bánt senki, nem bánt senki senkit. Csak mormolják a reménytelenség szavait.

Van, aki gyerekekkel jött, van, aki babakocsival. Mint az a fiatal helybeli roma pár például, akit odafelé menet megszólítunk, hogy erre van-e a virrasztás. Erre, mondja a férfi. A falu másik végén, ahol előtte érdeklődtünk, mikor nem tudtuk, merre menjünk, egy másik férfi nem is hallott semmiféle virrasztásról. De azért útbaigazított, közben mintegy elhatárolva magát a cigánysoron zajló eseményektől: én nem tudok róla semmit, nem foglalkozom ilyesmivel, na, itt forduljanak meg.

Megfordultunk.

Tatárszentgyörgy egyébként európai falu, ezt a közigazgatási határt jelző helységnévtábla alatti felirat tudatja az arra járóval. Egy másik, a falu belterületén, a főút mellett elhelyezett tábla viszont arról értesít, hogy éleslövészet esetén tilos az átjárás.

Nem tudom, általában ki szokott Tatárszentgyörgyön éleslövészetet tartani, nyilván a Magyar Honvédség, esetleg az arra járó Magyar Gárda, bár ott még nem tartunk.

Egyvalaki azonban, mint tudjuk, kellő élességgel lőtt azon a vasárnapról hétfőre virradó éjszakán. Nem tudom, hol állhatott, hol lehetett a fekete BMW, amit állítólag Nagycsécson is láttak, az egész hely pici és nyomorult. A gyilkost talán csak néhány méter választotta el a férfitől, aki a karjában ötéves fiával kimenekült az égő házból. Aztán meghúzta a ravaszt.

Reggel az óvodába menet a saját ötéves fiamnak próbáltam mindezt elmagyarázni, ragaszkodik ugyanis hozzá, hogy az autóban meghallgassuk a híreket. Aztán a rossz híreket részletesen elmagyaráztatja magának; ha valamit kifelejt, visszakérdez. Mi égett le, kérdezte aznap reggel mikor kiszálltunk a kocsiból, és mik voltak azok a töltényhüvelyek?

Lelőttek egy gyereket, mondtam neki. Félttem, hogy mi lesz a következő kérdése, de csak taposta tovább a havat.